

nægir. Þessi leyndardómur varðar fyrst og fremst Vishnu, eða annan meginþáttinn, visku-kærleiksþáttinn. Hann dregur saman í eina stutta setningu heildarmagn þeirrar þekkingar sem fæst í Sal viskunnar, á sama hátt og fyrri leyndardómar drógu saman þá heild sem fékkst í Sal lærdómsins. Vishnu-þátturinn fjallar um vitundina og þróun hennar með og gegnum efnisþáttinn. Hann, sem er þáttur annars geislans, snertir raunverulega sameiningu sjálfins og ekki-sjálfins, þar til þau eru sannarlega eitt.

Við fimmtu vígsluna er hinn mikli leyndardómur eldsins, Shiva-þátturinn eða þáttur andans opinberaður fyrir undrandi og furðulostnum meistaranum og hann gerir sér grein fyrir þeirri staðreynd, með þeim hætti sem er manninum óskiljanlegur, að allt er eldur og eldurinn er allt. Hægt er að segja að þessi leyndardómur opinberi fyrir vígsluhafanum það sem gerir honum ljóst:

- a. Hið dulda nafn Plánetulogossins og gefi þannig upp eitt atkvæði í nafni Sólarlogossins.
- b. Starf og aðferðir eyðingarþáttar Guðdómsins.
- c. Þá atburðarás sem leiðir til myrkvunar og hvíldartímabils.
- d. Stærðfræðiformúluna sem dregur saman allar hringrásir raunbirtingarinnar.
- e. Þrískipt eðli eldsins og áhrif eldsins mikla á hina minni.

Þar sem Shiva-þátturinn eða fyrsti meginþátturinn er sá sem ná mun fullkomnun, og verða fyrst skiljanlegur í næsta sólkerfistímabili, er takmarkaður ávinningur í að halda áfram að velta þessum leyndardómi fyrir sér. Eftirfarandi tafla kann að gera allt efnið skýrara í huga nemans:

<i>Leyndardómur</i>	<i>Vígsla</i>	<i>Logos sem hann varðar</i>	<i>Orku-uppspretta</i>	<i>Svið</i>
Fóhats	Þriðja	Brahma Skaparinn	Efnispétta sólin	Sjö Sex Fimm
Pólarandstæðna	Fjórða	Vishnu Sá sem varðveitir	Huglæga sólin	Fjögur Þrjú
Elds	Fimmta	Shiva Eyðandinn	Miðlæga andlega sólin	Tvö

Eins og neminn mun taka eftir, er uppspretta viðkomandi orku einn þáttur sólarinnar.

Við sjöttu og sjöundu vígsluna eru tveir leyndardómar til viðbótar opinberaðir, og annar — minni leyndardómur — undirbýr jarðveginn fyrir opinberun hins fjórða. Aðeins fjórir meiri háttar leyndardómar eru opinberaðir fyrir vígsluhöfum á þessari plánetu. Þetta er vísbending um stöðu okkar í kerfisáætlun sólarþróunarinnar. Alls eru aðeins fimm meiri háttar leyndardómar opinberaðir í þessu sólkerfi, vegna þeirrar staðreyndar að þetta er sólkerfi þar sem fyrst og fremst fimmti eðlisþátturinn, þáttur hugans, myndar grundvöll þroskans. Þessi fimmta opinberun er aðeins látin þeim té sem halda áfram til plánetukerfa sameiningarinnar.

XVII. KAFLI

ÝMIS ATRIÐI VARÐANDI VÍGSLUR

Meiri og minni vígslur.

Þegar fjallað er um spurninguna um fjölbreytni vígslna, getur komið sér vel fyrir nemann að hafa það í huga að sú mikla stund, þegar maðurinn fór úr dýraríkinu og inn í ríki mannsins, sem er í mörgum dulfræðilegum kennslubókum kölluð „stund einstaklingsmyndunarinnar,“ var í sjálfu sér einna mikilfenglegust allra vígslna. Einstaklingsmyndunin er meðvitaður skilningur innra sjálfsins á tengslum þess við allt það sem myndar ekki-sjálfið, og í þessu mikla vígsluferli á sér stað, eins og í öllum seinni ferlum, hægfara þróun á undan vitundarvakningunni. Á upphafsstund sjálfs-vitundar gerist vakningin í einni svipan, og á eftir fer alltaf annað skeið hægfara þróunar. Þetta tímabil hægfara þróunar leiðir aftur til seinni straumhvarfa sem kallast vígsla. Í fyrra tilfellinu er um að ræða vígslu inn í meðvitaða tilveru, en í því seinna vígslu inn í andlega tilvist.

Þessi skilningur, eða skynjaða útpensla vitundarinnar, er samkvæmt náttúrulegumáli og kemur með tímanum yfir sérhverja sál án undantekningar. Sérhver maður verður fyrir þessari vitundaraukningu á hverjum degi, í minna mæli, þegar hugrænt tak hans á lífinu og reynsla vex smám saman, en hún verður aðeins vígsla til visku (sem er aðgreind frá þekkingaraukningu) þegar sú þekking sem fæst er:

- a. Leitað sérstaklega og með uppbyggjandi hætti.
- b. Notuð í lífinu á óeigingjarnan máta.
- c. Fúslega nýtt til þjónustu í þágu annarra.
- d. Hagnýtt á viturlegan hátt til eflingar þróuninni.

Aðeins sálir, sem hafa öðlast vissa reynslu og þroska, takast á við öll þessi fjögur atriði af festu og stöðugleika og umbreyta þannig þekkingu í visku og reynslu í eiginleika. Hinn venjulegi meðalmaður umbreytir fáfræði í þekkingu og reynslu í hæfileika. Það er verulega gagnlegt, að við veltum öll fyrir okkur muninum á eðlislægum eiginleikum og ásköpuðum hæfileikum. Annað er sjálft eðli innsæis eða viskunnar og hitt eðli manas eða hugans. Sameining þessa, fyrir tilstilli meðvitaðrar viðleitni mannsins, leiðir til meginvígslu.

Þessi árangur næst á tvennan hátt: Í fyrsta lagi með viðleitni mannsins sjálfs án hjálpar, sem leiðir til þess að með tímanum finnur hann sína eigin vitundarmiðju, svo að hinn innri stjórnandi, sálarhugsuðurinn, stjórnar og leiðbeinir honum algjörlega og að hann ræður með ötulli og sársaukafullri viðleitni fram úr leyndardómi alheimsins sem er fólgin í efninu sem Fóhat fjörgar. Í öðru lagi með viðleitni mannsins að viðbættri vitsmunalegri og kærleiksríkri samvinnu þeirra sem þekkinguna hafa, meisturum viskunnar. Í þessu tilfelli gengur ferlið fljótar fyrir sig, því maðurinn fær leiðbeiningar — ef hann kærir sig um það — og síðan, þegar hann hefur skapað hjá sjálfum sér hinar réttu aðstæður, er honum fengin til umráða þekking og aðstoð þeirra sem hafa náð árangri. Til að hagnýta sér þessa hjálp verður hann að fást við efnið í sínum eigin líkama, byggja upp rétt efni í skipulagt form og verður þess vegna að læra að gera greinarmun í vali efnis og að skilja lögmál sveiflutíðni og uppbyggingar. Þetta felur í sér að ná að vissu marki tökum á þeim lögmálum sem stjórna Brahma- og Vishnu-þáttunum. Þetta táknar þann eiginleika að ná sveiflutíðni með atómískri nákvæmni og að þróa eiginleika aðlöðunar, sem er grundvöllur formmótunar eða Vishnu-þáttarins.

Hann verður einnig að byggja upp þekkingarforða og móta vitsmunabáttinn og hugarlíkama sinn til að gera sig hæfan til að útskýra og kenna það óhlutlæga en ekki aðeins það hlutlæga og takmarka sig þannig í hugsun. Hann verður sömuleiðis að þroska með sér hæfileikann til að taka virkan þátt í hópstarfi og námi og læra að vinna á samstilltan og skipulegan hátt með öðrum einstaklingum. Þetta er það helsta sem maðurinn verður að inna af hendi á braut vígslunnar, en þegar hann hefur

unnið að þessu mun hann finna Veginn, og Vegurinn verður honum ljós og þá mun hann komast í raðir þeirra sem þekkinguna hafa.

Annað atriði, sem hafa verður í huga, er að þessi viðleitni til að fá fólk til viturlegrar samvinnu við Helgistjórnina og að þjálfja það til að fylkja sér í raðir Stúkunnar, er eins og áður sagði, sérstök viðleitni (sem hafin var á dögum Atlantis og haldið áfram fram á þennan dag) af hálfu Helgistjórnar plánetunnar og er að miklu leyti á tilraunastigi. Aðferð mannsins við að taka *sér meðvitað* stöðu í líkama Himnamanns er mismunandi eftir plánetukerfum. Himnamaðurinn sem birtir sig gegnum plánetukerfi okkar, kýs að starfa á þennan sérstaka hátt á þessu sérstaka tímabili í sínum eigin sérstaka tilgangi; það er hluti af ferli til að lífga eina af orkustöðvum Hans og tengja hjartastöð Hans við tengsl hennar í höfuðstöðinni. Þegar aðrar orkustöðvar Hans eru lífgaðar og verða fullvirkar geta aðrar aðferðir við að örva frumurnar í líkama Hans (mónadar tíva og manna) fylgt á eftir. En á þessu tímabili er hinn kosmíski vígslusproti, sem notaður er fyrir Himnamann, og með líkum hætti og þegar hinum minni sprotum sem beint er að manni, notaður á þann veg að hann kallar fram þá sérstöku örvun, sem lýsir sér í virkni manns á braut reynslunemans og braut vígslunnar.

Þess vegna verður maðurinn að skilja endurtekningar eiginleika vígslunnar og hve langt atburðarásin er komin í tíma og rúmi. Þetta tímabil, sem nú er að líða, er sérstakt virknitímabil í lífi Himnamanns og það kemur fram á plánetu okkar sem feiknalangt tímabil þolrauna eða sem vígslupróf; það er samt sem áður einnig tímabil örvunar og tækifæra.

Við verðum einnig að reyna að skilja þá staðreynd að mögulegt er að vígsla eiga sér stað á hinum þrem efri millisviðum í heimunum þrem, en ætíð verður að hafa í huga afstætt gildi og staðsetningu einingarinnar eða frumunnar í líkama Himnamannsins. Hér verður að leggja áherslu á það atriði að *hinar meiri vígslur, eða vígslur hugans, eru þær sem gengist er undir í hugarheiminum og í sálarlíkamanum*. Þær marka það stig í þróuninni þar sem einingin gerir sér grein fyrir því sem staðreynd, en ekki aðeins sem kenningu, að hún er samsömuð hinum Guðumborna Manasaputra, Lávarði heimsins; en einingin hefur aðsetur í líkama Hans. Hægt er að gangast undir vígslur á efnisþétta sviðinu, á því geðræna og hinu lægra huglæga sviði, en þær eru ekki taldar meiri háttar vígslur og eru því ekki meðvitað, samstillt, samræmd örvun sem tekur til alls mannsins.

Maðurinn getur þess vegna gengist undir vígslu á hverju sviði, en aðeins þær vígslur sem marka tilfærslu hans úr *lægri fjórum yfir í hærri þrjár*, eru taldar vígslur í raunverulegri merkingu orðsins og aðeins þær vígslur, þar sem maðurinn yfirfærir vitund sína úr hinni lægri fernd yfir í þrenndina, eru hinar meiri vígslur. Við höfum því þrjú stig vígslna:

Í fyrsta lagi vígslur, þar sem maðurinn yfirfærir vitund sína af hinum fjórum lægri millisviðum efnisheimsins, tilfinningaheimsins og hugarheimsins hverju af öðru, yfir á hin þrjú æðri millisvið. Þegar þetta er gert á hugar sviðinu, er maðurinn fræðilega þekktur sem lærisveinn, vígsluhafi eða fullnumi. Hann notar síðan sérhvert hinna hærri millisviða hugarheimsins sem stað, þaðan sem hann getur unnið sig algerlega út úr hinum þrem heimum mannlegrar raunbirtingar og yfir í þrenndina. Það er því ljóst að það sem hægt væri að telja minni vígslur er hægt að taka á jarðneska og tilfinninga sviðinu, með meðvitaðri stjórnun á hinum þrem hærri sviðsstigum þeirra. Þetta eru sannar vígslur, en gera manninn ekki að meistara viskunnar fræðilega séð. Hann er aðeins fullnumi af lægri gráðu.

Í öðru lagi vígslur, þar sem maðurinn yfirfærir vitund sína frá einu sviði til annars sviðs, í staðinn fyrir frá einu millisviði til annars. Hérna kemur atriði sem neminn verður að gera sér fulla grein fyrir. Sannur meistari viskunnar hefur ekki aðeins gengist undir hinar minni vígslur sem getið er hér að framan, heldur hefur hann einnig tekið þau fimm áfangastig til að ná meðvitaðri stjórn á hinum fimm heimum mannlegrar þróunar. Hann á þá eftir að taka þær tvær lokavígslur sem gera hann að chohan af sjöttu gráðu, og síðan að búddha, áður en þessi stjórnun nær til þeirra tveggja heima sem eftir eru fyrir mannlega þróun í sólkerfinu. Það er þess vegna augljóst að rétt er að tala um vígslurnar sjö, en samt væri alveg jafn rétt að telja upp fimm, tíu eða tólf vígslur. Þetta er flókið efni fyrir dulfræðinema, vegna vissra dularfullra þátta sem þeir geta eðlilega ekki vitað neitt um og verða enn um sinn að vera þeim algerlega óskiljanlegir. Þessir þættir eiga rætur sínar að rekja til einstaklingseðlis sjálfs Himnamannsins og tengjast ráðgátum eins og sérstöku karma Hans, markmiði því, sem

Hann kann að hafa í huga fyrir hvert sérstakt þróunartímabil og því, þegar athygli Hins Kosmíska æðra sjálfs Himnamanns beinist að spegilmynd sinni, Himnamanni sem er að þróast í sólkerfi.

Annar þáttur fyrirfinnst einnig á vissum örvunarskeiðum og á tímabilum aukinnar lífmögnunar eins og kosmísk vígsla leiðir til. Þessi utanaðkomandi áhrif hafa eðlilega árangur í för með sér í einingum eða frumum í líkama Himnamannsins og leiða oft til ófyrirséðra og að því er virðist óútskýranlegra atburða.

Í þriðja lagi, vígslur þar sem Himnamaðurinn tekur hinar minni vígslur, eða hinar meiri vígslur sem snerta þá alla eðlisþætti Hans. Til dæmis þegar einstaklingsmyndunin átti sér stað á tímum Lemúrú eða í þriðja kynstofninum og mannlega fjölskyldan á okkar þróunartímabili kom greinilega fram, var það merki um að Himnamaður okkar, Lávarður heimsins, hafði tekið meiri háttar vígslu. Núverandi örvun í viðleitni Helgistjórnarinnar er að leiða til minni vígslu. Á hverju stóru þróunartímabili á meginvígsla Himnamanns sér stað á einhverjum hnetti hnattakeðjunnar. Hérna er flókið efni á ferðinni og mikill efniviður í heilabrot.

Við þessu þrjú atriði hér að framan mætti einnig bæta í stuttu máli komu og hvarfi hvers einstaks geisla. Það litla sem hægt er að segja um þetta mjög svo erfiða viðfangsefni, væri hægt að taka saman í eftirfarandi þrjár fullyrðingar: Í fyrsta lagi að vígslur, sem teknar eru á hinum fjórum sérgreindu eigindageislum, jafnast ekki á við þær vígslur sem gengist er undir á hinum þrem aðalgeislum. Sú staðreynd flækir þetta nokkuð að innan plánetukerfisins, á meðan á hringrásarþróun stendur, getur minni geisli tímabundið talist aðalgeisli. Til dæmis, á þessum sérstaka tíma í plánetukerfi okkar, er sjöundi geislinn, geisli siðalögmáls og skipulags, talinn aðalgeisli þar sem hann er geisli samfjöllunar og sá geisli sem Mahachohan samræmir starf sitt á. Í öðru lagi að fyrstu þrjár vígslurnar eru teknar á geisla sálarinnar og tengja manninn við Hina miklu hvítu stúku. Síðustu tvær vígslurnar eru teknar á geisla mónadsins og hafa ákveðin áhrif á hvaða kosmísku þjónustubraut fullnuminn mun síðar velja. Þessa fullyrðingu verður að tengja við þá sem fyrir var sett fram, þar sem sagt var að fimmta vígslan gerði manninn að meðlim í Hinni meiri stúku eða Bræðralaginu á Sírius, þar sem hún væri raunverulega sú fyrsta af Sírius-vígslunum. Fjórða vígslan er samþætting vígslanna á þröskuldi Stúkunnar í Sírius-sólkerfinu. Að lokum: það fer mjög mikið eftir þeim geisla, sem vígslan er tekin á, hvaða kosmísk þjónustuleið er síðan valin.

Dagur tækifærisins.

Þeirrar spurningar mætti spyrja hér, með hvaða hætti þessar upplýsingar koma nemanum að gagni. Til að sýna þetta, væri viturlagt að neminn hugleiddi mikilvægi þess að núverandi geisli siðalögmáls, skipulags eða kynngi er að koma í umferð. Hann er geislinn sem snertir uppbyggjandi krafta náttúrunnar og lætur sig varða viturlaga notkun lífspáttarins á forminu og í forminu. Hann er að miklu leyti geisli framkvæmdastarfs, með það markmið að byggja, samstillja og mynda samloðun í fjórum lægri ríkjum náttúrunnar. Hann einkennist að miklu leyti af þeirri orku sem raunbirtist í siðareglum, en merkingu þessa orðs, siðareglur, má ekki þrengja niður í núverandi notkun þess í sambandi við helgisiði bræðrasambanda, frímúrara eða trúarathafnir. Notkun þess er miklu viðfeðmari en þetta og felur í sér þær skipulagsaðferðir sem dæmi eru um í öllum menningarsamfélögum, eins og í heimi viðskipta og fjármála og hinum miklu fyrirtækjum sem sjást hvarvetna. Framar öllu er hann athyglisverður fyrir okkur vegna þeirrar staðreyndar að hann er geisli, sem færir vestrænum kynþáttum tækifæri, og fyrir tilstuðlan þessarar lífsorku framkvæmdaskipulags, stjórnunar með reglu og skipulagi, hrynjandi og siðareglum, mun sá tími koma að hinir vestrænu kynþættir (með sinni virku, hlutlægu hugsun og sinni miklu viðskiptagetu) geta gengist undir vígslu — vígslu sem við verðum að muna að er á geisla sem er tímabundið talinn til aðalgeisla. Margir vígsluhafanna og þeir sem hafa orðið fullnumar á þessu síðasta þróunartímabili, hafa verið Austurlandabúar og þó nokkrir verið í hindúalíkómum. Á þessu tímabili og næstu tveim á undan hefur sjötti geislinn, geisli trúarhollustu og tilbeiðslu, verið ráðandi, en er nú í þann veginn að hverfa úr umferð. Til að viðhalda jafnvægi er sá tími nú að koma, þar sem Vesturlandabúar ná árangri og þetta gerist á geisla sem hentar hugargerð þeirra. Það er athyglisvert að taka eftir því að Austurlandamangerðin

nær markmiði sínu með hugleiðslu, með örlitlu framkvæmdaskipulagi og siðareglum, og að Vesturlandabúar munu ná árangri að mestu með því skipulagi sem lægri hugurinn, hin sundurgreinandi hugsun myndar og þeirri gerð hugleiðingar sem áköf einbeiting í viðskiptum getur talist dæmi um. Einstefnubeiting hugans hjá evrópskum eða amerískum kaupsýslumanni gæti talist ein gerð hugleiðslu. Með hreinsun þeirra hvata, sem liggja að baki þessari hugarbeitingu, mun dagur tækifæra koma fyrir Vesturlandabúann.

Með því að færa sér í nyt núverandi dag tækifærisins og að aðlaga sig reglum, sem fylgja því að feta Veginn, munu skapast tækifæri fyrir marga á Vesturlöndum til að stíga þessi viðbótarskref. Þetta tækifæri fær sá maður sem er reiðubúinn á þeim stað, þar sem hann er í kunnuglegum aðstæðum hins daglega lífs. Það felst í því að gefa skyldum gaum, að yfirstíga próf og og þrautir og hlýða rödd hins innri guðs, sem er einkenni allra umsækjenda um vígslu. Vígslan felur einmitt það í sér sem þeir gera frá degi til dags sem reyna á meðvitaðan hátt að þjálfra sig: Meistarinn (annað hvort hinn innri guð eða meistari mannsins, ef hann er meðvitaður um hann) bendir á næsta áfanga, sem ná þarf, og næsta verk sem inna þarf af hendi og hann gefur upp ástæðuna fyrir því. Síðan víkur fræðarinn til hliðar og horfir á leitandann ná árangri. Á meðan hann fylgist með, kemur hann auga á erfiðleika, þar sem prófraun mun gera annað tveggja, fá í brennidepil og tvístra hinu illa sem eftir er ósigrað — ef nota mætti það hugtak hér — eða leiða lærisveininum fyrir sjónir bæði veikleika hans og styrk. Í hinum miklu vígslum sést sami framgangsmáti, og geta lærisveinsins til að sigrast á þessum meiri prófum og stigum er komin undir getu hans til að standast hin minni próf hins daglega lífs. „Sá sem er trúr yfir hinu minnsta er einnig trúr yfir miklu“ er dulfræðileg fullyrðing um staðreynd og ætti að einkenna allar daglegar gerðir hins sanna leitanda; hið „mikla“ er yfirunnið, af því að það er einfaldlega talið mögnun hins eðlilega, og vígsluhafi sem ekki hefur vanið sig á að standast hin minni próf á hverjum degi lífs síns, hefur ekki nokkru sinni staðist hið mikla próf vígslunnar. Próf verða þá álitin eðlileg, og þegar að þeim kemur, talin hluti af venjulegu lífsmynstri leitandans. Þegar þessu viðhorfi er náð og því haldið, er ekkert sem kemur á óvart, og uppgjöf er ekki möguleg.